

РЕШЕНИЕ

№ 3414

гр. София, 25.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 04.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2377** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от К. Н. В., чрез адв. А. Т., със съдебен адрес за призоваване – [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 639/19.01.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР – Б. Г., с която на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Твърди се, че ПАМ е наложена при неясни фактически констатации, доколкото е посочено, че жалбоподателят е управлявал под въздействие на наркотични вещества или техни аналози, въпреки че е проверен с техническо средство и е дал кръв за медицинско изследване. Счита, че актът е издаден в нарушение на установената от закона форма съгласно чл. 171 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2 от АПК и в частност – липса на мотиви. Посочва се, че предпоставка за налагане на ПАМ е издаване на АУАН, който в процесната заповед само е посочен по номер и дата, но не е посочена правната квалификация на извършеното деяние. Твърди се, че в процесната заповед не е посочена дата на извършване на нарушението, а

препращането към издадения АУАН не може да дерогира задължението на органа за посочването ѝ. Счита, че с допуснатите нарушения е нарушено правото на защита на жалбоподателя. Моли съда за отмяна на процесната заповед и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Представя списък на разноските.

Ответникът – Младши автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР – Б. Г., редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 19.02.2023 г. в 03:58 часа в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил Ф. Поло с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на ТК 1805 ЕООД, ЕИК:[ЕИК]. При извършена проверка водачът е отказал да бъде изпробван с техническо средство DRU G T. 5000 с номер: ARMF – 0097 за употреба на наркотични вещества или техните аналози и не е представен контролен талон към СУМПС.

За установеното е издаден АУАН серия ГА № 814380/19.02.2023 г. от автоконтрольор при СДВР, Отдел Пътна полиция – Н. Н. З., в който е посочено, че К. Н. В. е нарушил чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП – отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 639/19.01.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР – Б. Г., с която на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

По делото са представени АУАН серия ГА № 814380/19.02.2023 г., оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 639/19.01.2023 г., Талон за изследване № 086444, Докладна записка до Началника на 04 РУ – СДВР, Докладна записка от мл. автоконтрольор до Началника на отдел „ПП“ – СДВР, Справка картон на водача, Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г., Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лице от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП. Съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Оплакванията в жалбата в тази насока съдът намира за неоснователни. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо

лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

От представените по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози на посочените в акта за установяване на административно нарушение дата и място.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение от страна на нарушителите. П. поведение се състои в отказ да бъде проверен с техническо средство или с тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози, което безспорно обуславя необходимостта от налагането на ПАМ, за да се преустанови това поведение. Ето защо съдът приема, че в случая ПАМ е приложена в съответствие с целта на закона.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, но при липса на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Н. В. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 639/19.01.2023 г., издадена от младши автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР – Б. Г., с която на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП по отношение на К. Н. В. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: